

[Gert Petersen.]

han lejlighed til at sige det heroppefra. Jeg tolkede det lidt anderledes. Jeg tror nok, jeg havde ret.

Denne situation, hvor SF angribes fra den ene side af et NATO-venligt socialdemokrati og fra den anden side af et kommunistisk parti, der med partibroderlige bånd er forbundet med den største magt inden for Warszawa-pagten, denne situation, hvor vi angribes fra begge sider, bekommer mig egentlig ganske vel, for den understreger, at SF er et parti, som vender sig imod enhver blokdannelse, den, som Danmark er medlem af, og den, der eksisterer østpå, Warszawa-pagten, at vi i lige høj grad fra socialistisk folkepartis side er imod disse blokannelser.

Jeg vil sige til hr. K. B. Andersen, at jeg synes, jeg i mit tidligere indlæg temmelig indgående gik ind på at påvise, at NATO ikke har medvirket til afspænding, at vi er i den for NATO-tilhængerne paradoksale situation, at nu, da NATO ikke længere har en militær overlegenhed, som man havde i de første 15 år, da NATO eksisterede, i kraft af højtudviklede amerikanske atomvåben og raketter osv., nu, da man ikke længere har denne militære overlegenhed, men der er tale om nogenlunde ligeværdighed på det militære område mellem USA og Sovjetunionen, nu først er forhandlingerne kommet i gang. Det vil sige, at den oprindelige NATO-tese om, at de derovre på den anden side ikke var til at forhandle med, og man kunne kun forhandle med dem, hvis man havde, som det er blevet sagt fra hr. Arnfast, en jernnæve i fløjshandsken, denne oprindelige NATO-tese har overhovedet ikke slået til. Sandheden er jo også, at i 1950'erne, da man besad denne jernnæve, da kom der heller ikke forhandlinger i gang, af den grund at man fra NATOs side førte en nærmest ultimativ politik og krævede en slags kapitulation fra den anden side.

Hr. Knud Jespersen sagde — som sagt — at jeg deltog i et selskab, hvor jeg stillede

mig på den yderste spids vendt mod den socialistiske verden. Det ville jeg egentlig gerne have dokumenteret på baggrund af mit indlæg. Jeg ville meget gerne have det dokumenteret. Jeg skal afstå fra at gentage mit indlæg her; de, der har været opmærksomme, har hørt det én gang i løbet af dagen i dag. Jeg ville godt have dokumenteret, hvordan jeg sådan stiller mig på en yderste spids vendt mod et eller andet.

Den kritik, jeg er kommet med af den socialistiske verden, af Sovjetunionen, vedrører indmarchen i Tjecoslovakiet i 1968. Det er en enkelt bemærkning blandt mange andre bemærkninger. Jeg mener, at indmarchen i Tjecoslovakiet i 1968, på ganske samme måde som en række udefra inspirerede omvæltninger, vi har oplevet i Chile, Grækenland og andre lande, er et udtryk for blokpolitikken. Jeg tager afstand, socialistisk folkeparti tager afstand fra enhver indblanding, og jeg mener enhver indblanding i andre landes indre anliggender, det være sig skjult, dulgt gennem militærkup, der inspireres af efterretningstjenester fra de store imperialistiske stater, og det være sig i form af en åben indmarch som den, vi har oplevet i 1968. Jeg forstod, at kommunistisk parti var kommet til det samme resultat. Jeg var egentlig glad for det. Jeg ønskede at få det bekræftet. Jeg bad hr. Knud Jespersen om at bekræfte det. Jeg kunne ikke få noget klart svar på det, men da jeg sagde, at jeg havde hørt mange kommunistiske talere på valgmøder erklære, at kommunistisk parti fordømmer indmarchen i 1968 i Tjecoslovakiet, og hr. Knud Jespersen sagde, at så havde hr. Gert Petersen jo hørt det, ja, så er vi måske slet ikke så uenige, hr. Knud Jespersen. Så er vi måske enige om, at den indmarch bør kritiseres, at den må man tage afstand fra. Men hvis vi er enige om det, så begriber jeg ikke, hvad hr. Knud Jespersen mente med at placere mig på den yderste spids i en spydspids — eller hvor det nu geografisk var henne. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Nok om det.

Jeg vil sige til hr. Lasse Budtz — uden-